

stadsregel skal gjøres gjældende, saaledes at Regjeringen besætter denne Post, saa tager den for det Første høist rimeligt en Mand, som Byen ikke interesserer sig for, og dernæst forhøier man Lønnen ganske forfærdeligt, til 2 eller 300 Rd. eller Mere, og derved lægger man et Tryk paa Byen, udskriver en Skat til Statskassen, som jeg ikke paa nogen mulig Maade kan see i fjerneste Grad kan antages at være berettiget. Det er et overmaade vigtigt Punkt for smaa Byer i Almindelighed og for Marstal i særdeleshed, at Beboerne der faae selvstændig, fri Raadighed til at disponere over Besættelsen af deres Havnesogepost.

Skjøndt den danske Lov den 1ste April 1867 træder i Kraft i de incorporerede Districter, saa er det dog soleklart, at der vil være gjældende Bestemmelser, som ikke ville være hævede ved den almindelige danske Lovs Indførelse. Ligesom der i det egentlige gamle Danmark eksisterer særlige Sædvaner, som man respecterer, skjøndt de stride ligefrem imod Lovens Ord, naar vedkommende Regler ere tilstede for at sige, at Sædvanen er gjældende, saaledes er det klart, at dette i høi Grad vil finde Stedovre i de incorporerede Districter, der, ligesom Slesvig i det Hele taget, have været voldgivne Sædvanens Magt, hvor den halve Lovgivning er skabt ved Sædvaner, — allsaa, siger jeg, det kan ikke slaae fejl, at mangfoldige Normer ikke ville blive forandrede ved den danske Rets Indførelse den 1ste April d. N.; men Sagen er den, at i mange Tilfælde er det naturligt vanskeligt at afgjøre, hvad der bliver gjældende, og hvad ikke. Jeg skal nu her fremhæve to Punkter, hvoraf jeg troer, man vil see, hvor stor Forskjel der er. Med Hensyn til Skolevæsenet forekommer det mig klart, at den danske Lovgivning, skjøndt der naturligviis i Marstal og mange andre Steder eksisterer særlige Regulativer for Skolerne, vil den 1ste April 1867 efter min Ansættelse i den Grad gjælde, at der ikke vil blive Tale om Andet, end at Skolelærernes Lønninger og Forhold i det Hele ubetinget ville blive at bedømme efter den danske

Lovgivning. Seer man derimod hen til Kirkevæsenet, troer jeg, at der er det Omvendte Tilfældet. Kirkerne paa Grø eies ikke, som det staaer i Motiverne, i den Grad af sig selv, at enhver Kirke for sig er en juridisk Person; de ere, om jeg saa maa sige, alle slaaede i Hartkorn; Indtægterne og Udgifterne ere forenede i een Klasse og under een Bestyrelse, og det saaledes, at, uagtet nogle af Kirkerne ere meget rige, og andre meget fattige, saa anvendes Formuen i Henhold til kongelige Resolutioner og gjældende Bestemmelser, ikke blot til forskjellige kirkelige Diemod, men ogsaa til Skolevæsenet, til Understøttelse for Skolelærere, Opbyggelse af nye Skoler osv. Dette Forhold er jeg overbevist om kan ikke den 1ste April 1867 betragtes som hævet ved den danske Lov, men maa vedblive at bestaae; men det interesserer naturligviis i høieste Grad Beboerne at see dette slaaet fast, saa at ingen Tvivl derom er tilstede.

Med Hensyn til Tiden, da Loven skal træde i Kraft, skal jeg kun bemærke, at det forekommer mig, at man kan være i Tvivl om denne Lovs Forhold ligeoverfor andre Love. Som bekendt, og som det er sagt flere Gange, er der under 16de Februar 1866 udkommet en almindelig Lov, som træder i Kraft den 1ste April 1867; endvidere træder det her foreliggende Lovforslag ogsaa i Kraft samme Dag, og fremdeles er det Samme Tilfældet med Næringsloven, som er citeret i § 1 af nærværende Lov. Nu er det den almindelige Regel, at en almindelig Lov hæver ikke en speciel Lov om et særligt Punkt, naar det ikke udtrykkeligt fremgaaer af den, at den hæver alle specielle abnorme Tilfælde. Regjeringens Tanke er klar. Den er nemlig, at, uagtet man sætter i § 1, at den danske Næringslov skal gjælde fra 1ste April 1867, saa er det klart, at de Personer, som i Henhold til den gjældende slesvigske Ret ere i Besiddelse af Næringsretigheder, som ikke hjemles i Næringsloven for Danmark, skulle desuagtet i Henhold til § 12 i Incorporationsloven vedblive at beholde dem.